

Na, ez sem az én napom. Egy hónapja rohadok itt. Egyik hét a másik után. Minden nap egyformán zajlik. Illetve nem zajlik. Csak úgy elmegey. Dögunalom.

Bámulom a nagy sötét semmit a monitorokon. Néhány óra után az ember elkezd mindenféle fényszikrákat látni a nagy feketeségben, de mielőtt bepötyögné a koordinátákat, azok eltűnnek, majd teljesen máshol újra megjelennek. Csak akkor esik le neki a tantusz, hogy ja, kérem ez az, amit a kiképzésen VZ-nek rövidítettek. Vizuális Zavar, a gyengébbek kedvéért. Jó, mi? Itt mindent rövidítenek. Mintha nem lenne időnk kimondani a leghosszabb szót is. Szóval fekete monitorok, felvillanó szikrákkal. Ilyenkor végezni kell pár fejkörzést, aztán lehet ismét bambulni. Nyolc órán keresztül. Aztán pihenés, majd készenlét. Addig az egyeske, meg a ketteske kukkolja a semmit. Összekötötetés nincs köztünk. Állítólag azért, hogy ne befolyásolhassuk egymás észleléseit. Közvetlenül a központba futna az észlelés, ahonnan riasztanak a másik két hajó emberét, akik vagy megerősítenék, vagy cáfolnák a jelentést. Azért mondom feltételesen, mert amióta lesem a monitorokat, még soha, semmi nem történt.

Kiképzés közben csak azt nem értettem, hogy mi a fenéért nem lehet ezt a megfigyelést automata rendszerrel végeztetni. Nem lenne nagy ügy. A számítógép figyel, én meg szundikállok, esetleg olvasgatok. Tudják, mit válaszolt a kiképzőm? Hogy az automata rendszerek ebben a szektorban rengeteg téves riasztást okoztak. Amíg az agyasok ki nem találják, hogy mi a gond, addig humán kiegészítő rendszerre van szükség. Akkor csak röhögünk a haverokkal a tudálékos, vörösfejű kiképzőn. A haverok talán még most is röhögnek, ha eszükbe jut. Én már nem. Most már értem, hogy én itt tényleg nem ember vagyok. Humán rendszer vagyok. Aminosavakból, peptidekből összeállt fehérjekupac, ami szépen be van kötve a hajó érzékelő rendszerébe.

Persze, most mondhatná bárki, hogy nincs két egyforma nap. Ja, ezt én is így gondoltam. Egészen addig, míg be nem osztottak a hármashajóra. Nem sok olyan hely van a világűrben, ahonnan semmit sem látni. Pontosabban a semmit lehet látni. Hát ez olyan.

Ez az a szektor, ahonnan, állítólag nem is olyan régen, mindössze pár ezer éve, egy fekete lyuk áldásos tevékenységének köszönhetően minden anyag kipucolódott. Szép, tiszta munkát végzett a kis huncut. Aztán eltűnt a lyuk is. Nem maradt utána más, mint egy hatalmas, fekete, üres tér. Szó szerint üres. A leghalványabb nyomait sem találták benne egy fikarcnyi elemi részecskének sem, sőt, még a kozmikus háttérsugárzás is messze elkerülte ezt a térrészt. Már ez is eléggé felborzolta a fizikusok idegeit.

Rendben, mondták a nagyfejűek, ha nincs ott semmi, majd mi odaküldünk valamit, hisz a semmit nem lehet mérni, figyelni. Gondolták, majd szépen leírogatják a fény sebességét, a tér görbületét és kiderítik, hogy az egész nem más, mint valami ritka, de egyszerűen magyarázható tér-anomália. Küldtek mindenféle sugárzást, szondákat, meg a jó fene se tudja, még mi mindent, aztán rendre pofára estek. Ebben a térben minden egy kicsit másképp működött, mint bárhol másutt az ismert világegyetemben. A fény nem olyan gyorsan ment, a tér nem úgy hajlott, a szondák nem úgy mozogtak, ahogy azt az asztrofizikus urak elvárták volna tőlük. Szóval, szép kis rumli kerekedett a katonás rendben sorakozó egyenleteik között. Nem is lett volna ebből

semmi probléma. A tudósok új egyenleteket írtak fel, amik idővel – igen rövid idővel – mind tévesnek bizonyultak. Erre aztán hatalmas konferenciákat hívtak össze, ahol jól elvitatkoztak, és még hatalmasabb díszvacsorákon vettek részt. Egyre több ifjú fizikuspalánta írta a disszertációkat az „anomáliás szektor elméletéből”, és mindegyik meg is kapta a fokozatot, hisz a kutya sem tudta megcáfolni az elméleteiket. Csak maga az „anomáliás tér”. Ez viszont belefért, hisz a legtöbb értekezést előbb-utóbb úgylis megcáfolják.

Ment minden a maga útján, egészen addig, míg egy különösen elszánt-ekeseredett fizikus csoport nem döntött úgy, hogy megnézi magának közelebbről azt a valamit, ami rendre összekuszálja a snájdig egyenleteiket. Iderepültek, aztán eltűntek. Csak úgy, minden nyom nélkül. Egy kósza sugárzás nem sok, annyi sem maradt utánuk. Ekkor határozott úgy a kormány, hogy ez már a hadsereg dolga.

Önkénteseket kerestek. Jelentkeztem. Pszichológiai tesztek tucatjain vizsgálgattak. Volt olyan, hogy egyszerre öt agyturkász tett fel kérdéseket. Kétszázhusz jelentkezőből hatan feleltünk meg. Kiképeztek, majd ide küldtek. Ennek már egy hónapja, és én azóta figyelem a semmit.

Néha olyan érzésem van, hogy az is figyel engem. Ezt persze nem írom le a hivatalos naplóba, mert akkor helyből dilisnek nyilvánítanának, amivel aztán annyi is lenne az ígéretesen induló katonai karrieremnek.

Ezért kezdtem el írni ezt a szigorúan nem hivatalos magánnaplót. Tollal papírra. Majdnem olyan, mintha beszélgetnék valakivel. Egy figyelmes, türelmes valakivel, aki nem akarja a saját baját az én nyakamba rakni, csak megértően hallgat, és időnként helyeslően dörög valami „igazad is van Öreg”-szerűt.

Mondom én, hogy egyből buggyantnak tartanának. Azt hiszem, a mai lesz a leg-hosszabb bejegyzésem.

31. nap

Fekete monitorok. Semmi.

32. nap

Semmi. Fekete monitorok. Kezdem magam úgy érezni, mintha én is csak a semmi része lennék. Ha ez így megy tovább, ez lesz a világtörténelem legsivárabb naplója.

33. nap

Pihenőidőmben megpróbáltam elmélyedni ebben a fura érzésben. Tisztára olyan volt, mintha a hajón kívül lebegnék és figyelném az ablakon át magamat. Lehet, hogy tényleg kezdek meghibbanni? Egyébként meg semmi.

34. nap

A mai megfigyelés negyedik órájában mintha láttam volna valamit. Nem szikrákat, annak már nem ugrok be. Inkább olyan volt, mintha hullámozott volna egyet a sötétség. Persze, ez lehetetlen, hisz nincs mihez viszonyítsak. Akkor is... Nem adtam le jelzést. Mít mondanék? Hullámozik a sötétség? Hm.

35. nap

Úgyse tudná megmagyarázni senki, hogy miért nem léphetek kapcsolatba a többiekkel. Nem mintha bárki is magyarázkodni akarna.

36. nap

Nincs mese, a sötétség igenis tud hullámszani. Ma hosszabb ideig tartott, és rögtön utána úgy éreztem, hirtelen elmerülök a hullámban, hogy kibukkanjak a másik oldalán. Pont úgy, mintha valaki egy tóba ugrana, de a víznek csak felszíne lenne, és ahelyett, hogy szépen elsüllyedne, fejjel előre a levegőben találná magát. Rövid ideig tartott, aztán ismét itt találtam magam. Rögtön utána leadtam a jelzést. Akármilyen furcsán hangzik is, de az egész olyan valóságos volt, amilyen igazi csak lehet valami.

37. nap

Még mindig nem kaptam választ. Sem cáfolatot, sem megerősítést. Mi az ördögöt csinálnak ezek otthon?

38. nap

Ha nem hisznek nekem, az is rendben van, de választ akkor is küldhetnének. Vagy váltást, ha úgy gondolják, hogy bezsongtam.

39. nap

Mikor megjelentek a hullámok, már meg sem lepődtem. Feljegyeztem az időt, és vártam. A sötétség hullámai. Mint egy lassan, méltóságteljesen lélegző óceán. Végre megértettem, hogy amit látok, illetve érzek, az nem a sötétség mozgása, hanem a téré. Körbefogták a hajót, és először csak lágyan ringatni kezdték, majd egyre gyorsabb forgásba hozták. A hajó forgott, én pedig, hiába ültem a székembe szíjazva, hozzá képest nyugalomban voltam. A három monitor egyetlen, hatalmas, fekete nyílássá, a kezelőpult világító gombjai, a mellettük pislákoló LED-ek fénylő körökké mosódtak össze. Még láttam, ahogy leválik a belső szigetelés a falakról, és megpillantottam a csupasz hajótestet. Aztán ez is eltűnt, és nem volt más köztem és az élettől idegen űr között, csak a hajó külső kerámia szigetelése.

A szilárdnak tűnő fal, önmaga tükörképeként a megzavart vízben, hullámszani kezdett, majd darabokra szakadva eltűnt a mindenhol áradó sötétségben. Ekkor már én is forogtam. Majd zuhanni kezdtem. Egyre gyorsabban és egyre inkább szűkülő spirálvonalban zuhantam a tökéletes sötétségben a pont felé, ahonnan a semmi áradt. Minden sötétség ösforrása volt ez. Aztán megálltam. Lebegtem. Nem létezett semmi, csak én. Próbáltam megszólalni, segítségért kiáltani, de nem jött ki hang a számon. Nem volt szám. Nem volt fejem. Eltűnt a testem. Eltűnt minden, csak a gondolataim maradtak. És a magány. A félelem, valamitől, amit elképzelni sem tudtam, lassan testet öltött, fölém magasodott, rám hajolt, körbefont, és éhes pókként szívni kezdte belőlem az életet. Már-már beletörődtem az elmúlásba, de szűnőfélben lévő tudatom még tiltakozott a mindent elborító tökéletes rettenet ellen, amikor valaki megszólalt:

– Korai.

Mint egy ítélet. „Korai.” A következő pillanatban ismét a székemben találtam magam. A hajó sértetlen volt. Ellenőriztem mindent. Szívárgást, idegen anyagokat a levegőben. Minden negatív. Ránéztem az órára és nem hittem a szememnek. Pontosan öt perccel kevesebbet mutatott, mint a jelenség kezdetekor. Jelenséget mondom, mert biztos vagyok benne, hogy nem hallucináltam. A központtal természetesen nem tudtam kapcsolatot teremteni.

40. nap

Ma ismét megtörtént. Minden pontosan ugyanúgy. Hullámszás, széteső hajó, pör-

gés és iszonyat. A végén a hang most azt mondta: „Ne félj!” Jópofa. Ha tudnám, hogy mitől félek, ha lenne mivel szembenéznem, hát szembenéznék. De nem tudom, mi az. Csak annyit érzek olyankor, hogy a világ összes szörnyűsége elbújhat amellett, ami rám telepszik. Még az idő is stimmel. Pontosan öt perccel korábban tértem vissza, mint ahogy elindultam. Alaposabban belegondolva, ezen nem is kéne csodálkoynom. Ha a tér hullámozhat, az időnek is istenadta joga visszafelé csordogálni, nem? Nem mintha érteném a dolgot, de legalább egy kicsit megnyugtat a gondolat.

45. nap

Már meg sem ijedek zuhanás közben. Csak akkor vesz erőt rajtam a rettegés, amikor az a valami rám telepszik. Ilyenkor aztán jön a „Ne félj!” vagy a „Korai” és én itt találok magam a székben. Eddig legalábbis így volt, de tegnap megpillantottam.

Fekete, kutyaformájú alak. Közelebb lebegtem hozzá, miközben a félelmem lassan átváltozott kíváncsisággá, és felismertem. Néró volt az. A kutyám. Kifordult szemem sarkából könnye a porba folyt. Lilás-fekete, duzzadt nyelvét már ellepték a legyek. Máskor mindig fényes, fekete bundája csapzottan tapadt a bordáira. Volt egy fehér folt az oldalán. Közvetlenül a jobb mellső lába mögött. Ezen a folton most poros, szürke minta rajzolódott ki. A teherautó keréknyoma. Ismét éreztem a fájdalmat, és az iszonyatot, ami nyolc évesen eltöltött, a halállal történő első találkozásomkor.

Hetekig kísértett ez a látvány, pedig sokkal jobban szerettem volna, ha legalább álmaimban az élő, nevető szemű Néróval játszhatok, de hiába is jelent meg farkcsóválva, a következő pillanatban már csak a legyek lepte, kilógó beleit láttam. Ilyenkor aztán csuromvizesen, sikoltozva ébredtem, és csak lassan tudatosult bennem anyám vigasztaló simogatása.

50. nap

Három napig semmi sem történt. Már-már kezdtem azt hinni, hogy ez az egész nem volt más, mint egy lefojtott gyerekkori trauma késői kitörése, amikor ismét megtörtént. Ismerősként fogadtam a rám törő félelmet. Nem harcoltam ellene, hagytam, hogy lassan ellepje minden porcikámat. Illetve majdnem minden porcikámat. Az utolsó másodpercben pedig elképzelttem, hogy kimondom: Miért?

Besüppedt szemek. Ráncos, aszott arcok. Olcsó műfogsorok és fogatlanságtól beesett ajkak. Ölben heverő, enyhén reszkető, májfoltos kezek. Ünnepi kendők alól kilátszó vékony, ősz hajtincsek. Levetett, kézben tartott fekete kalapok. Tar koponyák. A fekete árnyalatai. Öregek. Az asszonyok ülnek az egyik oldalon. Velük szemben fiatalok, idősebbek vegyesen. Egy kört formáznak. A kör közepén egy asztal, rajta virággal borított, félig nyitott koporsó. A sárga arcból kiemelkedik a hegyes orr. Csu-kott szemek, lefittyedt áll. Fekete és sárga.

Tizenhárom éves voltam, és ott álltam a ravatalnál. A koporsóban fekvő nagybátyám viasz-sárga arcáról, drót-vékony, összekulcsolt kezeiről ismét rám köszönt az elmúlás, de nem ez volt az, ami örökre belém vésődött azon a tavaszi délutánon. A körülöttem állók arca maradt meg bennem. Két unokabátyám sápadt döbbenettel meredt maga elé. Nem volt már könnyük, de vállukat még meg-megrázta a zokogás. Nagynéném, a mindig gondosan fésült, elegáns asszony le sem vette a szemét halott férjéről. Időnként hitetlenkedő kifejezés jelent meg az arcán. Számukra az egész érthetetlen és idegen volt. A ráncos arcú öregek régi ismerősként fogadták a halált. Ma már tudom, hogy némelyik közülük magát látta a koporsóban, és nem félt.

Azt hiszem, ez volt az a nap, amikor megértettem, hogy egyszer rám is sor kerül. Meg fogok halni.

Még évek múlva is fel-felbukkant az érzés, hogy kedvem lett volna rákiabálni az emberekre. Hogy képesek nevetni, sírni, dolgozni, miközben tudják, úgyis vége lesz és sárgán, tehetetlenül fekszenek majd a ravatalon.

Közben persze én is nevettem, sírtam és szerettem velük együtt.

60. nap (talán)

Még mindig nem kapok választ, pedig rendszeresen küldözgetem a jelzéseimet. Az „utazások” miatt nem igazán tudom figyelembe venni a fedélzeti óra jelezte időt. Szerinte ugyanis egy hét múlva fogok ideérkezni. Gyakran elmerülök a hullámokban, és már nem félek. Semmi nem akar rámtelepenni. Egyszerűen csak ott vagyok és hagyom, hogy jöjjenek a képek. Újra átéltem az első szerelmet és az első csalódást. Felvételiztem az akadémiára, és ismét megtapasztaltam a kiképzések minden kínját. Most is jól esett apám büszke pillantása a diplomaosztón és megint elkeseredtem, amikor egy isten háta mögötti, kisvárosi úrrállomást jelöltek ki első szolgálati helyemként.

... *nap*

Meg sem kísérel megbecsülni az eltelt napokat. Szinte folyamatosan „úton” vagyok. Talán most lesz annyi időm, hogy írjak pár sort.

...

Nem volt. Pedig el akartam mondani, hogy már nem küldözgetem a jeleimet. Innen úgysem jutnak el sehova. Megértettem, hogy már az első térhullámmal bezárultam egy olyan buborékba, ami tökéletesen izolál a világmindenség többi részétől. Egyszemélyes univerzum. Itt semmi nincs, csak én és az emlékeim. Valószínű, hogy minden, amit ideküldtek, ugyanígy járt. A szondák, sugárzások és a fizikuscsoport. Ők vajon együtt maradtak?

...

Újra és újra leélem az életem. Minden alkalommal egyre részletesebben.

Amikor először éltem át a születésemet, a védett helyről a zajos, hideg külvilágra bukkanásom okozta riadalom maradt meg bennem. Másodszorra már megfigyeltem az orvos arcát, harmadik alkalommal a szülőcsatorna izmainak összehúzódását. A soka-dik ismétlés után már a méhben töltött időt is tökéletesen fel tudom idézni. Tudom kivel, mit beszélgetett anyám, miközben a hasában készülődtem a világra.

Felnőtt fejjel az ember már nem emlékszik, milyen félelmet tud okozni a sötét gyerekoszobában egy árnyék a falon. Elfelejtjük a kiságy fölé hajoló anyával megjelenő boldogságot. Nem emlékszünk az első rossz jeggyel együtt jelentkező riadalomra. Még az első csók íze is hamisan marad meg érzéseink közül.

Számtalan alkalommal, újra és újra éreztem mindezt. Az érzelmek sokszori átélése után azt vettem észre, hogy már csak akkor félek, örülök, ha én is ezt akarom.

Kezdem magam úgy érezni utazásaim közben, mint a tanuló pilóta, aki egyszer csak megérzi a gépet. Figyelem és alakítom az érzéseimet. Megszüntetem, és újra megteremtetem őket. Olyan az egész, mintha gyakorolnék. Készülnék egy feladatra, de nem tudom, mire.

...

Na, azt hiszem, ennyi volt. A hajó energiatermelő blokkja egyszerűen leállt. Kép-

telen vagyok újraindítani. Mindent megpróbáltam. Ezerszer is átvizsgáltam. Minden alkatrész és áramkör tökéletes állapotban van. Csak épp nem működnek. A tárolókban még van két-három napra elegendő energia. Addig lesz még levegőm. Aztán kész.

...

Kikapcsoltam a világítást, hogy tovább működjön a levegő-regenerátor. Plusz egy nap. Elég suta dolog koromsötétben írni. Tudom, senki sem fog megtalálni.

...

Leesett a tollam. A sötétben hiába tapogattam, nem találtam. Talán a fogyó oxigén miatt, de támadt egy bolond ötletem. Elképzelttem, hogy leírom ezeket a szavakat, és a papíron megjelennek a sorok. Aztán egy percre felkapcsoltam a világítást. A fehéren, tisztán magam elé tett lapon minden ott volt, amit gondolatban leírtam. Meglehetősen érdekes módja az írásnak, de működik. Azt hiszem, nem is keresem tovább azt a tollat.

...

Már nagyon kevés az oxigén. Hiába küzdök az ájulás ellen, egyre gyakrabban veszítem el az öntudatomat. Kitapogattam a papírjaimat, és egy kupacba pakoltam valamennyi lapot. Hátha egyszer megtalálja valaki.

Mióta leállt az energiatermelés, nem „utaztam”. Kár. Jó lenne elmerülni a hullámban és átutazni a halált.

...

Alighogy kigondoltam, jött a hullám és magával vitt. Nem láttam képeket. Nem éreztem semmit. Sem fájdalmat, sem szomorúságot. Nem volt körülöttem más, mint az üres tér. Nem hittem volna, hogy ilyen egyszerű meghalni. Mert biztos voltam benne, hogy ez történik velem. Most mégis itt vagyok. Még mindig élek.

...

Most is utazom. Nem hagyott nyugodtan az a gondolat, hogy valamit meg kell tennem. Egyre sürgetőbben érzem, hogy valami dolgom van. Ismét ugyanoda kerültem. Tökéletes üresség vesz körül. Biztos vagyok abban, hogy a naplóm tovább íródik a lapokon a hajóban. És azt is tudom, hogy soha többé nem megyek már vissza.

...

Megérkeztem. Mintha valami azt akarná, hogy én töltssem meg tartalommal ezt a nagy ürességet, ami körülvesz.

...

Minden érzés, amit az utazásaim során átéltem, itt várakozik bennem. Letisztultan, egyszerűen. Itt van a harag, a félelem, szeretet, öröm, gyűlölet és a szerelem. Itt van a fáradtság és a tettvágy, a nagylelkűség és az irigység. A döbbenet és szelídebb testvére, a meglepődés. A meghatottság és a düh. Nem én érzem őket. Én már csak az őrzőjük vagyok. Arra várnak, hogy elengedjem őket magamtól. Arra vágyom, hogy elengedhessem őket magamtól. Tudom, meg kell teremtem azt a helyet, ahová kiengethetem őket.

Lassan megértem, mi a dolgom, így aztán megszólalok:

– Légyen világosság!

És lőn.

A hetedik napon pedig pihenni fogok.

